

ПЪРВИТЕ

И те са били като всички на тяхната възраст петнадесетгодишни, млади, шумни, в началото на живота. Но е имало нещо, което ги е отличавало и щеше да ги отличава от всички след тях - те бяха първите, първите възпитаници на новото училище - Техникум по механотехника „Христо Ботев“ - град Шумен, випуск 1949 - 1954 г. Дошли от града и от разни села, те щяха да пристъпят с вълнение прага на новата сграда с желанието и рядко срещания днес стремеж към новото, необикновеното, към знанието. И тоя импулс щеше да ги държи будни цели пет години. При ония строги критерии за оценка и възискателност на преподавателите, тогавашният Vв курс щеше да завърши с общ успех „отличен“.

Слушала съм за тия момчета, дошли с такъв мерак да учат, че дори нощем влизали в работилниците да работят на машините. Били са задружни и толкова инициативни, че са имали и своя песен, нещо като химн на Vв курс, изпълнявам само в определени случаи.

След много години щях да срещна тези момчета като мъже на сериозна възраст, със свои семейства и деца, на една незабравима среща. Облечени в официални тъмни костюми, тези мъже за кратко се превръщаха в предишните момчета, спомняха си миналото и дружно пееха своята песен.

Вече като инженери и специалисти, животът ги разпръсна из България и по света, но те не забравиха своето училище и учителите си. И своя навик. Когато през 60-те и 70-те години на миналия век Заводът /КТА „Мадара“/ се задъхваше от напрежение по изпълнение на поръчки, срокове, планове, ония от тях, които се числяха към техническата интелигенция, всяка вечер, след работното си време, слизаха в цеховете да помагат. Никой не ги караше, никой не им плащаше, но те работеха на машините с ентузиазъм, непознат за нашето съвремие. Днес го няма заводът - гигант, побирал шест хилядна работна маса, няма ги ония, първите, с техния ентузиазъм.

-Те продължиха да се събират на всеки 2 юни, патронният празник на училището, в градската градина на Шумен, в казиното. Оставаха все по-малко. На последния юбилей, 70 годишнината на училището, въпреки поканите, дойде само един от тях. Днес и него вече го **няма**.

Но онзи дух, който носеха у себе си, ония, първите възпитаници на техникума, сякаш е попил и в следващите поколения. И колкото да са по-други и по-различни, те не може да не носят нещо от устрема на първите и да не забравят, че са възпитаници на едно изключително училище, в което израстват и се оформят като хора в годините на своята младост.

И нека днешните ученици не забравят примера на първите и на всички следващи поколения, чиито послания към ония, които идват след тях, бяха заровени в земята в специални опаковки да напомнят на следващите поколения за предишните и за това какво велико дело е учението, което определя бъдещия живот на човека.

ЧЕСТИТ 75 ГОДИШЕН ЮБИЛЕЙ, НЕЗАБРАВИМО УЧИЛИЩЕ!

Юлия Миланова

/съпруга на инж. Петко Миланов - възпитаник на Първия випуск на ТМТ „Христо Ботев“ и дългогодишен преподавател по литература в училището до пенсионирането си през 1994 г./